

*Бійцю полку «Азов» Дмитрові Коряку,
загиблому під Маріуполем 11 лютого 2015 року,
присвячується*

Дорога в безсмертя: Дмитро Коряк

Спогади, фото, вірші

Полтава 2016

Дороги в безсмертя: Дмитро Коряк
(Слово, фото, вірші) / Упорядник: Надія Гринь

Підписано до друку 15.01.2016

Замовлення № 70

Віддруковано у ТОВ «Перша експериментальна
друкарня»

61001, м. Харків, вул. Маршала Конєва, 21

Свідоцтво ДК № 4602 від 21.08.2013р.

На світли пам'ять героя полтавської землі, який загинув під Маріуполем у ході антитерористичної операції (АТО).

...Живі, віддаючи шану полеглим, укладають серію книг, кожна з яких буде присвячена одному, котрий не повернувся із бою.

Перша книга-реквієм, книга-спомин – Дмитрові Коряку, громадському активістові, випускникові Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка, бійцю полку «Азов», справжньому патріоту.

Книга розрахована на всіх, хто любить Україну.

В оформленні використані ілюстрації із мережі Internet.

© Гринь Н.І.

Війна, яку веде Україна, – це війна за демократію, за європейський вибір, за державну самостійність. У двобой зіткнулися дві системи, два погляди на світ, стали на «прю» цивілізація і варварство. Війна, яка точиться в Україні, не на Сході України, як часто повторюють деякі можновладці, а в усій Україні, забирає найдорожче – життя українців, поважних віком і молодих, батьків, братів, синів, доньок. Вони гинуть, рятуючи нас, Європу, усе людство від новітнього завойовника, котрий прагне переділити світ заради власних амбітно-матеріальних інтересів.

Гинуть українці на війні, але герої не вмирають, бо залишають по собі щемну пам'ять: гарний спомин, добре слово, щирі емоції. Ми, живі суцї, маємо перед ними, хто пішов за вічну межу на бранному полі, величезний обов'язок пошанування. В універсальному словнику української мови слово шана потрактовано як ставлення до когось із повагою, що ґрунтується на визнанні чийось позитивних якостей; увага, виявлена комусь із боку суспільства або окремих людей, а пошана – як почуття шанобливого ставлення до когось, зовнішній вияв почуття поваги до когось, чого-небудь. Тож живі, віддаючи шану полеглим, укладають серію книг, кожна з яких буде присвячена одному, котрий не повернувся з бою.

Перша книга-реквієм, книга-спомин – Дмитрові Коряку, громадському активістові родом з Миргорода, випускникові Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка (Дмитро із 2006 по 2011 рік навчався там за спеціальністю «Технології машинобудування»), добровольцеві полку «Азов» Національної гвардії України, воякові з позивним «Брат». Хлопець

лише з Коряком у Полтаві, коли штурмували облдержадміністрацію. Дмитро, як і раніше, показав себе бійцем. У той момент стояли поруч після повернення з київського Майдану. Але в Полтаві все пройшло без особливого героїзму.

Дмитро щиро вірив, що має початися нова Україна. Він був стовідсотковим націоналістом. З ранку до вечора тільки цим і жив, горів у патріотичному пориві. Коряк була нерозбериха, потоки слів без особливого толку, але це засмучувало і дуже турбувало те, що дехто не знав, як докладати свої сили, а просто займався пустою балаканиною. Його засмучував розбрат, було боляче, що частина людей показала себе не з кращого боку. Дмитро шукав лідера, який міг би очолити ці процеси. Тому появилася ідея створення громадської організації «Самооборона Майдану» в Полтаві. І він таки її створив. Але поряд було мало справжніх соратників, а більше ласих на бюджетні кошти. Дмитро ж був безмежно чесною, порядною людиною, готовою розбудувати майбутнє України, працював абсолютно безкоштовно, віддавав усі сили цій патріотичній діяльності, закинувши свої будівельні справи, з яких він раніше жив.

Розуміючи, що треба захищати країну від російських навали, Дмитро і записався до лав «Азову», бо він був справжнім воїном, безстрашним, завжди беззастережно рвався вперед. Про нього розповідали, що він найбільше вистрілював боеприпасів, дуже добре орієнтувався в обстановці.

Ми зустрічалися з ним ще двічі, коли він приходив у відпустку. Перед відправленням на Схід Дмитро збирався закрити «Самооборону», але чи зробив це, я точно не

знаю. Це мене вразило в саме серце його справедливий погляд. Іду по Полтаві й бачу, що більшість людей такі ж, як і Коряк, а деякі говорять прямо, як сепаратисти... Ми воюємо тут... Хочеться кричати: чи ви ж українці? Ми там воюємо за вас, але ніхто не думає про це!..»

Розумію його почуття. Ми з ним бачилися востаннє під час другої відпустки Дмитра десь в січні 2015 року.

Про загибель Дмитра Коряка я дізнався на другий день після його смерті в Полтаві. І досі не хочеться вірити... Ми втратили дуже гарну людину, яка володіла безліччю прекрасних якостей справжнього патріота України...

Слава героям!..

Надія Кочерга – заслужений працівник освіти України, кандидат історичних наук, доцент, фундатор і зав.кафедри українознавства та гуманітарної підготовки Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка

Дмитро Коряк народився у Полтаві в квітні 1989 року, напередодні розпаду СРСР. У грудні 1989 виходить Закон «Про мови в УРСР», згідно з яким освітня діяльність здійснюється в республіці державною мовою. У свій перший клас Дмитрик пішов у незалежній і суверенній державі Україна.

Співставляю роки його зростання та формування як особистості із тим, що доводилося робити нам із колегами в цей час: створювати в січні 1991 р. за підтримки вченої

рини та ректорату одну із перших серед вищих технічних закладів України кафедру українознавства та гуманітарної підготовки тоді ще Полтавського інженерно-будівельного інституту, організовувати в російськомовному вузі курси для викладачів з метою вивчення української мови, безкінечні переклади навчально-методичної та наукової літератури, вкрай потрібної для студентів, здійснювати з ними через полтавську «Просвіту» масу заходів українознавчого змісту...

Ця тяжка щоденна й непомітна робота на теренах української культури, освіти, включаючи й вищу технічну, переважно недооцінюється державцями. Але вона дає свої плоди у вигляді соціально та громадянськи зрілої, фахово освіченої молоді з всезагальною підготовкою, з бажанням невпинного самовдосконалення.

Дмитро Коряк розпочав навчання в ПолтНТУ у вересні 2006 року на першому курсі електромеханічного факультету, заснованого в 1992 році, за спеціальністю «Технологія машинобудування». На першому курсі йому, порівняно із іншими студентами, добре «давалися» такі дисципліни як «Нарисна геометрія, інженерна та комп'ютерна графіка» та «Історія України», які Дмитро здав у доцентів Харченко Ольги Євгенівни та Гавриленка Ігоря Миколайовича на «відмінно». Фізику і хімію склав відповідно у доцентів Якубенка Володимира Павловича і Дрючка Олександра Григоровича на «добре» й «відмінно». А от «вишка» (так студентським сленгом називається вища математика), яка читалась їм кілька курсів професором, доктором фізико-математичних наук Серовим Миколою Івановичем так і не підкорилася – склав екзамен із «державною» оцінкою.

На другому курсі 2007-2008 н.р. дисципліни «Іноземну мову за практичним спрямуванням» та «Електротехніку, електроніку і мікропроцесорну техніку» Дмитро склав на «відмінно», «Філософію і релігієзнавство», «Опір матеріалів» на «добре».

Не завжди в нього були «добрі» та «відмінні» оцінки, немало викладачів вказували йому на нерідкі пропуски занять, які потім із цих дисциплін доводилось наздоганяти, відпрацьовувати незасвоєний матеріал, оцінки при цьому були «державні». А пояснення у Дмитра було завжди одне – «Мушу допомагати мамі, адже я один у сім'ї чоловік».

Пригадую його на практичних заняттях із «Культурології», яка викладалася мною для електромеханіків із складанням заліку на другому курсі (дисципліна «Історія української культури» на той час із «боями» ще пробибалася в міністерських кабінетах в робочі плани вищих технічних навчальних закладів). Начитаний, він вільно володів рідною мовою, звертався для підтвердження своєї правоти до прикладів із художньої української та світової літератури. На всіх заняттях із дисциплін, які викладаю, завжди раджу студентам звертатися за порадою до Кобзаря Т.Г.Шевченка – «Якби ви вчилися так, як треба, То й мудрість би була своя», «Учіться, читайте, І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь», Великого Каменяря І.Я.Франка – «Лупайте сю скалу! Нехай ні жар, ні холод не спинить вас!», нашого земляка Василя Симоненка – «Ти знаєш, що ти людина, ти знаєш про це, чи ні?», Дмитра Стуса – «Як добре, що я смерті не боюся...», Оксани Мешко, Кирила Осьмака. Для вдумливого юного серця в

історії та культурі України прикладів безліч...

Усього за увесь час навчання в університеті на електромеханічному факультеті Дмитро склав 52 навчальні предмети, з них на «відмінно» і «добре» – 39, на «задовільно» – 13.

Захистивши із оцінкою «добре» свій дипломний проєкт на тему: «Потокова форма організації виробничих процесів виготовлення повороту крана КС 4578.28 100 СК з детальним розробленням технологічних процесів» у червні 2011 року Дмитро Володимирович Коряк отримав диплом із присвоєнням йому кваліфікації «спеціаліст інженер-механік».

Про активну участь Коряка Дмитра – випускника університету у подіях на Майдані, а пізніше й у військових діях на Сході України знала й пишалася, бо таких хлопців, відважних і щирих у своїх переконаннях, поважаю. Коли побачила Дмитрове інтерв'ю, яке виявилось останнім у його житті, розхвилювалася до сліз. Він сказав про те, що добре знаємо: «Війни на Сході не було б, якби ми всі знали і любили історію та культуру своєї рідної землі – України».

Улітку 2015 року на центральному корпусі Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка науково-педагогічним і студентським колективом навчального закладу за ініціативи ректорату встановлена меморіальна дошка Дмитрові Коряку, нашому випускникові, мужньому воїну-патріоту, відзначеному Президентом України орденом «За мужність» (посмертно).

Герої не вмирають!

*Георгій Дураченко –
старший викладач кафедри будівельних
машин та обладнання Полтавського
національного технічного університету
імені Юрія Кондратюка*

Уперше я зустрівся зі студентом третього курсу (напряму підготовки «Інженерна механіка») Коряком Дмитром Володимировичем у вересні 2008 року. В групі, де навчався Діма, я вів дисципліну «Гідравліка, гідро-та пневмоприводи». Лекції він слухав уважно, старанно заносив у конспект основні питання. Особливо виявляв цікавість до застосування гідравлічних та пневматичних приводів: у верстатобудуванні, сучасних машинах та механізмах для здійснення руху робочих органів і виконання допоміжних технологічних операцій із забезпеченням можливості автоматичної або напівавтоматичної роботи цих машин та механізмів;

у поєднанні їх із цифровими керуючими обчислювальними машинами та створенням недорогих, надійних та економічних систем автоматичного керування з широким діапазоном регулювання швидкості руху, числа позицій при заданій дискретності позиціонування вихідної ланки.

У верстатобудуванні, і технологічному обладнанні для сприяння значному підвищенню рівня механізації та продуктивності праці в цих галузях, а також перспективним використанням гідравлічних та пневматичних передач у сполученні з електричними для автоматизації технологічних процесів у багатьох галузях народного господарства, створення мехатронних систем.